

Proč je důležité chodit do kláštera?

Bydlím v Americe, v krásném městě na západním pobřeží - Seattle. Není to zase tak docela jiné než v Čechách nebo kdekoli jinde na světě. Každý máme občas malé i velké problémy, bolí nás mysl či tělo, trpíme, ať žijeme kdekoli.

V půli dubna probíhala v nedalekém velkém klášteře Atammayatarama Buddhist Monastery oslava Thajského nového roku. Songkran Day se oficiálně koná 13. dubna a značí přechod mezi ročními obdobími, konec monzunů v Thajsku, dávání úcty mnichům, starším či rodičům, žádáme je o požehnání a symbolicky jim pokropíme vodu na ruce. Pokud nás naši předci již opustili, vzpomínáme na ně s úctou.

Vezmu tedy sebe, svoji bolavou mysl, pětíměsíčního syna a vydávám se na cestu. Jakmile vystoupím u kláštera, „odchytne“ mě sympatická Thajka ve středním věku, která nese tašku s jídlem. „Cetě pomoci?“ Vezme mi baťoh a od té doby je nám na blízku. Jmenuje se Dook. Dovede nás do kláštera, kde už jsou davы lidí, zejména Thajců ale i pár Američanů a spouta připraveného úžasně vypadajícího jídla. V meditační místnosti nás usadí do první řady rovnou před Buddhu a dva Bhikkhu. V místnosti se sešlo snad 200 lidí. Můj syn se chová vzorně a mladší z mnichů se na něj směje. Celá atmosféra kláštera působí klidně a bezpečně, jako když přijedete po dlouhé době domů.

Mezitím probíhá Dhamma talk v Thajštině, ale to mi vůbec nevadí, že nerozumím, dívám se na Buddhu. Po nějaké chvíli má můj syn hlad, proto jej odcházím nakrmit do vedlejší místnosti.

Všímnu si zde tiché mnišky, která medituje v chůzi pár metrů ode mě. Zeptá se mě na miminko, dozvídám se, že se jmenuje ctihodná Nundaya (což znamená Karuná) a sídlí v Kalifornii. Povídám jí o naší ctihodné Visuddhi a mniška říká, že musí mít velmi silnou mysl, že každý, kdo se vydá

poctivě po cestě Dhammy, jí má. Říká mi, že je potřeba být všímavý a v přítomném okamžiku, stále. Když chodíme, jíme, oblékáme se. Mám k ní důvěru a zeptám se, „co když člověk, na kterém nám záleží, nepraktikuje?“ Odpoví jednoduše: „Musíš jít dál v Dhammě, to ho obrátí.“ Tato paní měla těžkou karmu, její manžel umřel při autoněhodě i ona v ten samý okamžik seděla v autě, ale nic se jí nestalo. Až teď si všímám jizev na jejím obličeji. Měla tolik bolesti v srdci, ale Dhamma ji vyléčila, vím, že je také silná.

Pak nastanou zmatky, ctihodná mniška se mě ptá, jestli vím, kam má jít na pindapatu a kde sedět při jídle. Klasický problém laiků, kteří se nestarají a neinformují ji. Chvilí běhám a zařizuji s miminkem v ruce a zjistí se, že mnišce nepřipravili místo. Je mi jí líto, že se k ní chovají neuctivě. Ale vše se po chvíli vyřeší, z meditačky přicházejí mniši a

vychází se na obchůzku za jídlem. Čekají je stovky lidí, kteří se nemohou dočkat, až nabídnou mnichům a mnišce jídlo a každý dá do mísy alespoň lžičku rýže, ale dávají i peníze.

V tu se vedle mě zas objeví Dook. Pomáhá mi prodrat se davem lidí, zdá se mi, že se snad s polovinou zná. Nabídneme mnichům jídlo, ale už je čas na spánek pro mého syna, má nová přítelkyně nás odvede do meditační místnosti, kde před tím probíhal Dhamma talk a která je nyní úplně prázdná. Miminko usíná a já cítím potřebu meditovat. Dook vesele švitoří a já přemýšlím, jestli ji mám přerušovat. Pak si vzpomenu na to, co mi řekla mniška, že musím jít po cestě Dhammy a být i ostatním příkladem. Obrátím se na Dook a vysvětlím jí, že bych chtěla chvíli meditovat. Ona přikyvuje a říká, že si zatím skočí do kuchyně. Když příště otevřu oči, sedí zase vedle mě a meditujeme spolu, mám radost.

Když se syn vzbudí, dáme se do družného hovoru a sdělujeme si o meditační praxi. Říká mi, že protože vyrostla v Thajsku, od mala ji vždy učili o Buddhovi. Ale až teď teprve začíná rozumět Dhammě. Dozvídám se také, že vlastní thajskou restauraci v centru města a že chodí za mnichy do kláštera skoro každý den a nosí jim jídlo. Má také možnost si s nimi pohovořit o Dhammě. Dojímá mě její obětavost pro mnichy. Vycházíme ven, pomáhá mi, zaváže mi i boty zatímco držím své dítě, její přátelé nás zdraví. Pak mi berou miminko z rukou a chovají si ho. To je prý normální, vysvětluje mi jedna paní. Thajci děti milují. Jdeme se najíst, Dook mi pomáhá dát jídlo na talíř a pak vybere místo k sezení. Po další půlhodině nás doprovodí až do auta, rozloučíme se.

Cítím se v klášteře jako doma. Mrzí mě, že nemohu jezdit do Karuná Sevena, ale i tato návštěva mi pomohla. Je opravdu důležité chodit do kláštera, na bezpečné místo, které vás vnitřně pohladí a uklidní.

I.M.